

GARABONCIÁS

ILLUSZTRÁLT SZATIRIKUS ÉLCLAP

Megjelenik minden hónap tizenötödikén.

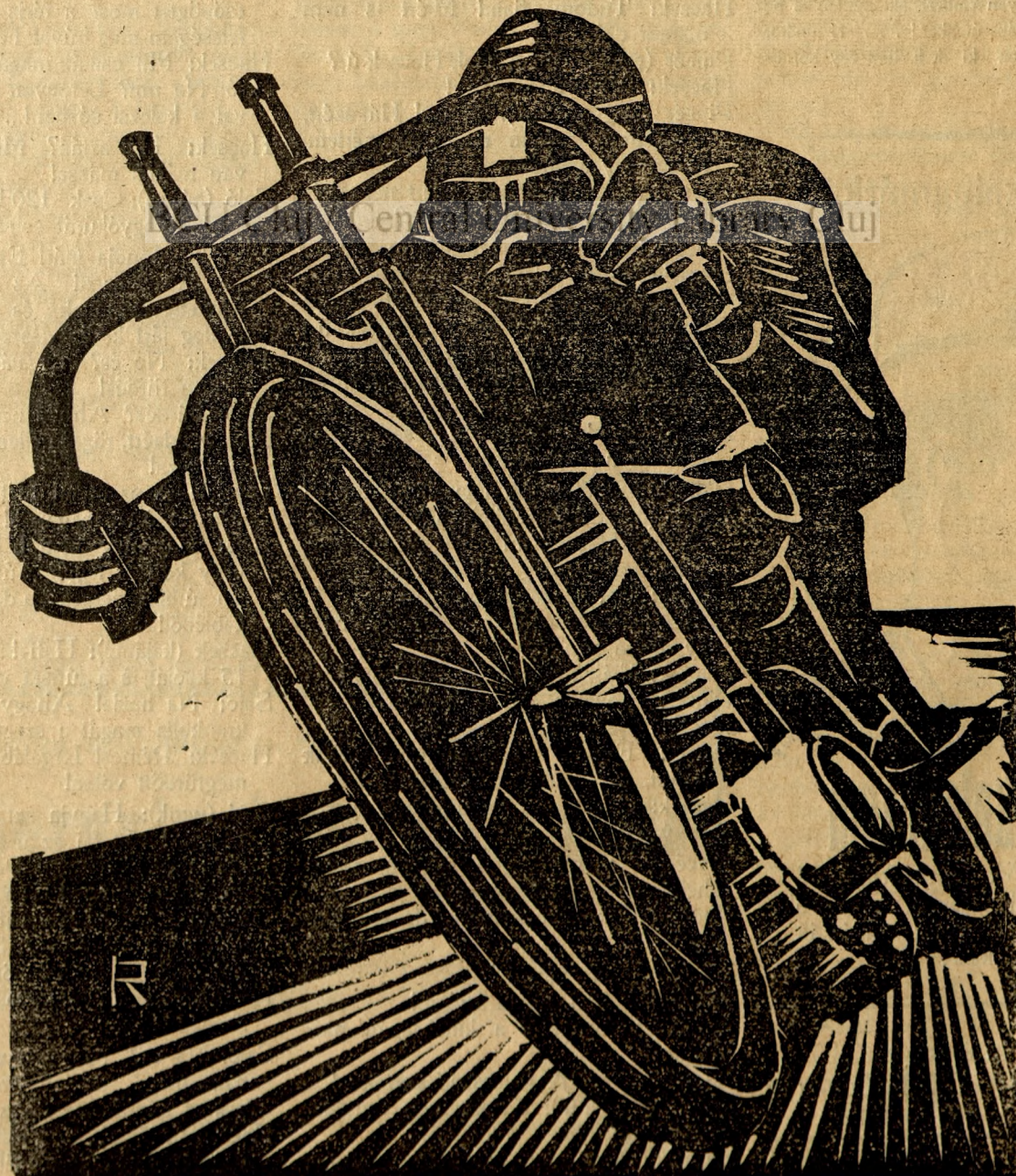
Törvéyszéki lajstromozási szám: 4469-1938. (Dos. No. 94 S. III. Trib. Cluj)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
CLUJ, Str. Dávid F. 3. II. Em.

Felelős szerkesztő és kiadó:
BORONKAI LAJOS

Évi előfizetés: Magánosok 150,
cégek 250, nagyvállalatok 500 Lei.

**Modern világhközi verseny:
erről a világról – a másvilágra**

Dandy Bandi időszerű gondolatai

— Minden emberfia békét akar kerek e világon és — még sincs! . . . Mindenki háborút szapul és — mégis van! . . .

— Hát itt valami nincs' rendben! . . . Olyan megoldás kell, amely rátapint a kelevényre! . . . Ime egy ilyen:

— Keresni kell olyan embert, aki nyíltan is be meri vallani, hogy háborút akar! . . . S amikor eláll, akkor békésen ki kell ütni egy horog-ütéssel . . .

Vezető kalapmárkák

Fehér-kalapüzem

Cluj, Str. Memorandului 21
Saját készítményű kalapok, azonkívül a legmodernebb külföldi kalapmárkák lerakata!

Garantált és pontos

ÓRÁK, MODERN ÉKSZEREK

!! **BORGOVÁN-nál**

Strada Memorandului 9.

Hacsek és Sajó

(Az erdélyi ágból)

Írja: BORONKAI LAJOS

Hacsek (bejön és leül a nagyablakhoz):
Pincér!

Pincér (loholva jön): Ásszolgája, Hacsek úr! Három napja nem láttam!

Hacsek (fölnyílván): Na ja! Nyaralni voltam!

Pincér: Az jó, Hacsek úr! És mennyi ideig?

Hacsek (könnyedén): Csak két hónapig!

Pincér: De hiszen tegnapelőtt még itt tetszett lenni!

Hacsek: No és? Csak nem nyaralok egész napl...

Pincér: Értem! Szóval nem Mamáiban volt, Hacsek úr?

Hacsek: Sajnos nem! Pedig ott volna a legjobb!

Pincér (lelkesen): Csodahely, Hacsek úr! Én már voltam!

Hacsek: Tudom, fiam! Miért is nem maradt ott!...

Pincér (gyanakóvón): Hol, Hacsek úr?

Hacsek: Mamáiban, fiam!

Pincér (megnyugszik): Ja úgy! Hát azért, mert nem tudtam magam megérettetni az anyanyelvemen...

Hacsek (kajánul): Pech! Miért nem próbált gügyögni az apanyelvén?

Pincér (rosszalóan): Hacsek úr viccel?

Hacsek: Nem én! De ha nem jó az anyanyelv, hát jó az apanyelv! Nem?

Pincér (panaszosan): Nem, Hacsek úr! Mindaketten egynyelvűek voltak...

Hacsek: Dupla pech! Biztosan franciák voltak?

Pincér: Csak most fog csodálkozni, Hacsek úr: abeszínek!...

Hacsek: Mondja csak, hogy „sabszínek“!

Pincér (diszkréten röhög): Így is mondhatjuk, Hacsek úr!... De még mindig nem mondta meg, hol nyaralt!

Hacsek: Én? Békás-megyében!

Pincér (rosszalóan): Az antiszemita Magyarországon?

Hacsek: Frászt! Az itteni Békásban!

Pincér: Szóval a gyümölcsösben?

Hacsek: Dehogy! A strandon!

Pincér: Értem! A kolozsvári békák között... És kedves felesége?

Hacsek: Ó a kies Házsongárdon nyaralt a gyerekekkel.

Pincér: Az egy tengeri vagy magaslati hely?

Hacsek: Inkább magaslati, de sok tengerivel!...

Pincér: Fekete tengeri?

Hacsek: Frászt! Sárga tengeri!

Pincér: Csak nem a kínai-japán partokon?

Hacsek: Nem! A kolozsvári partokon!

Pincér (hitetlenül): Kolozsváron van tengeri hely?

Hacsek: Ajaj! Az egész határ csupa

tengeri!
Pincér (észbekap): Azószér! Kukorica-tengeri!

Hacsek: Noná, márvány-tengeri! Az asszony kiment reggel a gyerekekkel és este jóllakva jöttek haza... A srácok hordták a tengerit, az asszony meg sütötte... Közben még a kirándulóknak is árultak belőle!...

Pincér (röhögve elrohan)...
Sajó (lekonyulva jön és leül Hacsekhez)

Hacsek: Mi a baj, Sajókám?

Sajó (tragikusan): Affene azt a szép asszonyt, semmi hasznom sincs belőle!

Hacsek: Remélem, a kedves feleségéről beszél, Sajókám?

Sajó: Noná! A szép Geraldinéről!

Hacsek: És mi van vele?

Sajó (mélán): A szép Geraldine mézet csöpögtet most a férje szájába, az én feleségem meg búval béleli az életemét!

Hacsek: Mit csinált magával, óh poétám?

Sajó: Na mit? Lefogyott nekem 15 kilóval a kolozsi sósban!...

Hacsek: Hát aztán? Még mindig meg van másfél mázsál!

Sajó (búsan): Csak 120 kiló már a szentem!... Fogyókúrárt csinált!

Hacsek: Mondja már! És hogy csinálta?

Sajó: Az angyall! Az autóbusz-pénzt félretette magának és minden délután gyalog járt ki és vissza!

Hacsek: No és? Legalább jobban esett neki a fürdés!

Sajó: Fürdés? Ahhoz nem is volt ideje! Ahogy odaért, rögtön ellen-szomjan indult is vissza!

Hacsek: A szentem! Hát akkor jócsomó pénzt spórolt magának!

Sajó: Bár úgy volna! De amikor volt vagy kétezer lejje, az úton egy ismeretlen túrista kiemelte a dohányt a csukott kebléből!...

Hacsek (kajánul): Haha!... Talán még a 15 kilóját is a túrista vette el?

Sajó: Na halljal! Ahogy az eset miatt krenkoltta magát a szegény!

Hacsek: Rémes! Legalább vagy egyszer megfürdött volna!

Sajó (ugrik): Hagyja azt a buta fürdést, Hacsek! Mit fáj az agának?

Hacsek: Nekem nem! De maga bánja!

Sajó: Bánja a fenét! És a 15 kilót bánom!

Hacsek: És a kétezer lejt nem bánja?

Sajó (férfiasan): Igenis, hogy nem! Legyen neki is egy kis öröme szegénynek!

Hacsek: Talán inkább a túristának, Sajókám!

Sajó: Na és? Maga smucián! Mit tudhatja maga, milyen természeti szépségekkel kápráztatta el az a túrista?

Hacsek (kajánul): Magának legyen mondván, irigység és fürdés nélkül, Sajókám!...

Garabonciás konferánsza

Hogyan állunk azzal a „zsidó” önzéssel?

A civilizált emberevők, a kizárólag csak „saját fajvédő” álszentek és hamis apostolok sokat fecsegnek erről manapság világszerte. Ezek a romantikus rablólovagok, önzetlen honmentők úgy általában szemrevaló fiúk, csak az a baj, hogy lábuk van és a nyakuk véres... Az eredetük legtöbbször homályos, az eszüközeik sötétek, de amit akarnak, az aztán egészen átlátszó: a másét...

Igen ám, de ha az a „más” erősebb és nem hagyja magát? ... Noshát azért kell elvenni először a zsidóét, — az gyengébb is, tehetősebb is, na és hagyja is magát! A zsidó már szinte megszokta, hogy mindenhol és mindenkor mindent elvettek tőle... Az önző és védtelen zsidó vette s az önzetlen fajkeresztény aratott nála!

És ezt kénytelen vagyok kimondani először azért, mert nem akarom tűrni, hogy szertelen rablólovagok, lézengő ritterek és jólélni szerető kalandorok az én egyisten hitem parancsait lábbal pofozzák és védtelen embereket kifosztanak és eltapossanak!

És másodszor kénytelen vagyok ezt kimondani azért, mert hányatott életsorsom hullámverésében — fent is a csúcson és lent is a mélyben — éppen elég alkalmam volt megismerni a zaidókat. Megismerni őket, de egyben érezni is felebaráti segítő kezüket végszükségben a hónom alatt, amikor mindenkor mindenki más már veszni hagyott...

Ime egy konkrét eset, nagyon sok közül a legutóbbi:

Frontharcos kapitányi rokkantságom miatt, állami mérnöki állásomból már 1922-ben minden illetmény nélkül elbocsátott, hét európai nyelvet beszélő hajótörött vagyok. A kenyereimet azzal kerésem, hogy a „Garabonciás” című vicclapom szerény keretei között kilenc év

óta csökönyösen kimondom az igazságot. Emiatt stilszerűen és lépten-nyomon betörök a fejem, amelyre sok oldalról jutalom van kifűzve — a nóta szerint...

Legutóbb ez év augusztus elsején kaptam egy lórugást, amelynek lendületétől kirepültem a lakásomból, de a szerény berendezésem az ottmaradt. Kánikulai kétségbeesésemben minden önzetlen keresztény barátomat felkerestem segítségért s amikor nagyon sok helyről a kívánt összegnek csak nagyon kis részét tudtam előteremteni, akkor elvetődtem egy „önző” zsidóhoz, akinek nevét nem szabad kiírnom, sőt magát az esetet is akarata ellenére irtam meg...

Ez a S... Lajos annyira „önző zsidó”, hogy nem is milliómos, hanem csak egyszerű fémkereskedő, két kis udvari szobában a nagy Farkas Ernő-féle házban. Ez a S... Lajos, — aki tudja rólam, hogy közönséges „gai” vagyok — meghallgatta a panaszomat, mondván:

— És mekkora összeg szükséges? Reménytelenül mondtam meg az összeget, amely butoraim kivállásához még szükséges volt, mire ő csak ennyit mondott:

— Kérem, jöjjön be pár nap múlva, megadom magának ezt az összeget!

Noshát így állunk a gyakorlatban azzal a bizonyos „zsidó önzéssel”... Így állunk azzal a fajtával — amelyet az antikrisztusok aljas bömbölése szerint — ki kell irtani a föld színéről... Természetesen csak azért, hogy munkával és ésszel szerzett vagyoniukat, — melynek nagyrészét az ő igazi felebaráti és erkölcsi gondolkodásuk szerint még kérdés nélkül is odaadják —, a teljes egészében magkaparinthassuk magunknak!...

Sajnálom, diktátor urak, de ilyen körülmények között nem vagyok hajlandó falni a zsidókat...

Boronkai Lajos.

Három szó: modern, szolid és megbízható!

Gergely János szücsmester

Cluj, Str. Iullu Maniu 6 (Stáfusház)

Legujabb bunda- és gallérmodeljei szépségben, tartóságban, olcsóságban egyedülállók.

Átszabások, alakítások és javítások a legnagyobb gonddal és legolcsóbban készülnek.

Ecce sacerdos!..

Ime a főpap!...

A székely hegyek istenközelsége igaz pappá s fajtájának sorstragédiája kemény emberré edzette. Az istenközelségtől kapta a hitet, gránitsziklától a jellemet s magas verőfénytől a világosságot...

Más földi kincseket, testi hívságokat nem örökölt Márton Áron, mert sohásem is vágyott rájuk... Ez a szerény és igénytelen talpigember, krisztusi elkövetésű mintapap nem földi hívságok, kicsinyes törtétesek rejtekutján jutott el oda, ahová alig jutott el eddig papiember ebben a korban...

Alig két esztendővel ezelőtt még egyszerű közvitész a „harcoló egyház” sorai-ban, cím és rang nélkül a munkáspapok g'édájában — és ma nagyvezéri rangban a katolicizmus legexponáltabb, keleti bástyafőskán: a történelmi multu gyulafehérvári püspökség élén!... — Közben káprázatos egymásutánban: kolozsvári helyettes plébános, címzetes kanonok, majd valóságos plébános, valóságos kanonok és — gyulafehérvári helyettes püspök!

És aki ma erről elmélkedik, deresedő fejű, megpróbáltatott katolikus újságíró, — és beszélni próbál erről Márton Áron püspökhelyettes úrral, ime egy szerényen elfogódott, szinte megriadt papocskát lát maga előtt, akiről biztosan tudja, hogy csak krisztusi engedelmségből s a nehezebb munka vállalásának készségéből cseréli fel szürkülő fekete tvervendáját a vörös talárral, a közvitész fegyverét a marsalbottal...

Nekünk hitű katolikusoknak földön-tuli örömiinkre szolgál, hogy a közelmúlt megpróbáltatásai után a legmagasabb egyházi hierarchia eme ténykedése, Márton Áron legmagasabb egyházi ki-nevezése, ezuttal maradék nélkül fedi a hívők százezreinek egyhangú óhaját és megnyugvását.

E sorok szerény írója pedig, — aki sohasem riadt meg a harctól sem egyháza érdekében, most „mitis deponet colla” — meghajtja harcos nyakát a krisztusi szellemű szerény munkáspap előtt, akinek el kellett érkeznie a küzdő egyház megépezt katonáinak vezéri élére, az Isten nagyobb dicsőségére...

„Sicut erat in principio, et nunc, et semper!”

Boronkai Lajos.

Tüzifát

LEGJOBBAT,
LEGJUTÁNYOSABB
ÁRBAN CSAK

MUNTEANU-nál

rendelhet

Cluj, Cal. Reg. Ferdinand 52. Tel. 34.45

Színházunk

az új munkaszezon jegyében

Minden roszindulatu és otromba hisztis ellenére, amellyel — sajnos — a kisebbségi alvilág sajtógangszterei és olcsó bérencei próbálnak gáncsot vetni a szépen fejlődő kulturamunkának, — színházunk változatlan lelkesedéssel fektet bele az új évad előkészítő munkálataiba, sőt már magukba a próbákba.

A színház környékéről kiebrudalt kártevőknek és olcsó bérenceknek nem kis bánatára az idei főszezon még gazdagabbnak és változatosabbnak ígérkezik, mint a tavalyi volt. Ha pedig néhány még le nem zárt tárgyalás sikerrel végződik, akkor megkülönböztetetten nagyértékű művelvezetben lesz részünk az október elején megnyíló színházi évad folyamán.

Érdekes a dologban az, hogy a sakál minden üdvölte ellenére egyetlen volt bérlő nem tagadta meg bérletének megújítását. Sőt megtörtént az is, ami Kolozsvár színház-történelmében szinte példátlan: hogy aki anyagi okokból kénytelen volt lemondani színházi bérletéről, az lemondásával egyidejűleg új bérlőt hozott maga helyett, akit saját maga nyert meg, színházunk öntudatos pártolásának ragyogó példája gyanánt.

Valóban mélyen megindító a közönségünk mindinkább fokozódó és tettekkel tényező érdeklődése és részvételük, a nyelvkulturánk és színjátszásunk felvirágoztatására. Az öntudatos formálódott közönség látja már azt az emberfeletti munkát, amit a színházunk apraja-nagyja most évről-évre kifejt a magyar színjátszásért, a legmagasabb kultúrális szükségletünk kielégítéséért és fentartásáért.

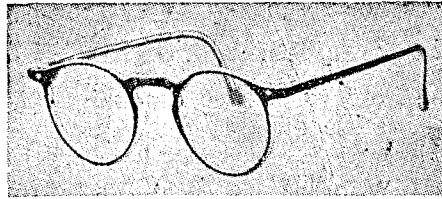
Noshát ennek a közönségnek már hiába üvöltöttek a kisebbségi életünk sakáljai és hullaváró hiénái. Ez a közönség látja és tapasztalja, hogy a magyar színház körül ma már lüktető eleven élet terjed, ahol nincs tere a kiirtott dzsungel dűvadjainak.

S amíg a műértő közönség látja és méltányolja azt a munkát, melyet a jelenlegi színházi rezsim minden tagja áldozatosan tesz le a nyelvkulturánk oltárára, addig üvölhetnek a kiebrudalt sakáljai a berkek mélyén. Az üvöltésük nem fog behallatszanivaló a kulturánk szentélyébe, mint ahogy a kutyaugatás sem hallatszik az égbe. (—kai)

APRÓHIRDETÉS.

„Férfiöltöny, 46-os nagyság, eladó. A nadrág kissé kopott. Hogy hol, megmondja a Kiadóhivatal.”

Új szaküzlet!

Szemüveg különsségek
Precíziós látszerészeti cikkek
Hőmérők, barométerek, fokolók

M. Goldner

Calea Regele Ferdinand 24
(Janovitz-ruháüzlet udvar)

Szenzáció!

Részletre vehet:

képet,
képkereket,
perzsaszőnyeget

óriási választékban!

UNICUM

Cluj, Calea Victoriei 5/a.

Telefon 29-65

A legcélsebb ajándékozás!

Új irány

a fényképezésben

Friedmann Ernő

totóművész

és gyermekspeciálista

Str. Regina Maria 46, I. Em.
(Porujti-palota)

Ballon Augustich

Cluj, Calea Regele Carol II. No. 16.

vulkanizáló szaküzem

Hó és sárképő javítások
olcsón és lelkiismeretesen

Emáncypálné csevegése

Gudbáj, drágám, egyhangulag megáldalak, hogy a jó öreg oldboy Csömberleem gentlemanlike bravuros gesztust csinált, amikor hajlott kora ellenére egy repülőgép-konfliktusba vágta magát és elrúccant a duzzogó ellenfél házatájjára . . .

— Isten a világ felett, hogy mennyivel kevesebb valóper lenne a házassági háragszomrából, ha minden zsarnokférfy követné az öreg gentleman példáját és repülőgépen igyekezne a mamához, ahová a szegény béneje szerény expresszvonaton még meg sem érkezett, hanem valahol a féluton krenkolja magát . . .

— Mert, nemdebar, minden válás csak azért történik, mert a konok férj — ha egész idő alatt engedett is — éppen akkor makacsolja meg magát, amikor a szegény feleség valami romantikus fordulatot akar adni az unalmas házasságnak. . . . Teszem azt, összecsomagol és hazamegy a mamához! Na és mit tesz a férj? Egyszerűen hagyja menni, ahelyett hogy repülőposta-fordultával ott teremne és megakadályozná a válási komédiát — bocsánat — tragédiát . . .

— Némlich nincs olyan asszony, aki komolyan akar válni, ha jól karbantartják. . . . Egy válást rendszeren a karbantartás hiánya vagy a kecsgejtő összegű tartásdíj reménye idézi elő . . . Ha most már a kellő tartásdíjat megkaphatja a férje mellett is — na és ezenfelül még kellően karban is tartják — akkor nem evett meszet, hogy elváljon . . .

— Hacsak úgy nem, hogy a férj annyira smucián, hogy a karbantartásdíjat semmi iparkodás árán sem lehet belőle kivenni . . . Sem a házasságban, sem azonkívül . . . Ilyenkor — natürlich — a legjobb egyszerűen faképnél hagyni a sóchert, akiben nincs semmi romantika . . .

— Magunk között legyen mondva, a legjobb férj egy szemüveges bankár . . . Hogy miért bankár? Mert az nem a saját pénzt költi, így hát nem is smucig . . . Na és miért szemüveges? Mert az vagy rövid, vagy pedig hosszulató. Első esetben nem lát tovább az orránál, a másodikban meg bizonyos távolságig föle egész nyugodtan lehet flörtölni! Na nem? . . . (—kai)

SALON FODOR NŐI ÉS FÉRFI FODRÁSZAT

Tartós ondolálás legújabb villanygéppel, továbbá áram nélküli géppel, teljes garancia mellett és jutányosan. — Vas- és vizondolálás, manikür. Speciális babaklinika. Babafejekben teljes választék. Calea Marechal Foch 2

Túri pajtás

— A GARABONCIÁS ÁLLANDÓ MELLÉKLETE —

Egy EKE-megoldás:

Kidobták a kanapét a bünösök helyett!

Tudott dolog rólam, hogy amolyan „rosszfiú” vagyok és kiméletlenül oda-
csördíték, ahol „hajsz” helyett „csaléra” mennek a dolgok. Különös előszeretettel
pedig ott teszem ezt meg, ahol közintézményeink vallhatnak kárát egy-egy pisz-
koskörmű imponzor felelőtlen mesterkedésének.

Igy hát mindannyiszor inkább én vagyok a kárvalloft, mert a piszkoskör-
műiek, különösen a nagyok, keservesen megboszulják magukat rajtam, amiért szá-
mitásaikat megzavartam. Néha egyenesen a betévő falatomra megyen ez a bosszú-
állás, néha azonban igen mulatságos. Különösen akkor, ha a nagyok zsoldjában
egy-egy pitiáner vállalja ezt a haragszomrádot és halálos komolysággal, suttymban
gombostűt szúr az ulórostjaim közé . . .

Ámde térjünk a tárgyra! Egyik utóbbi számban jóakaratu cikket irtam a
túrista-rovatban ezzel a címmel: *Intőszó az EKE-nek, hogyan nem szabad tú-
risztikát csinálni*. Ebben a cikkben megróttam az EKE túrista egyesület egyes
ügyellen és ügybuzgótlan kártevőit, amiért a tordai hasadékhöz bejelentkezett nagy-
váradi kollégákat, a túrista Sasokat, kellő szállás és élelem nélkül hagyták, de az
ezért járó illetéket mégis bevasalták tőlük. Megróttam ezt az eljárást, mint annak,
okozóját, hogy ma egyetlen magyar túrista egyesület helyett, egész sereg apró-
cseprű egyesület működik az egység rovására, amelyre soha nem volt nagyobb
szükség, mint napjainkban. Egyben felhívtam az EKE-t az egység gondosabb
ápolására, mihez a legteljesebb segítségemet is beigérttem.

A cikkem után várni bátorkodtam, hogy az EKE vagy megcáfolja vagy
helyesbíti a megtörtént esetet, — ha már a jószándékomat és felajánlott segítsé-
gemet köszönettel nem is nyugtázza. Ámde egyik sem történt meg, hanem
ehelyett megszületett a nagy vajudásból a „ridiculus mus” — a vicces kis egér...

Az történt ugyanis, hogy *Beke Lajos* perlu druszám és barátom, az EKE
szimpatikus kis titkára, amugy titokban visszaküldte a lapomat, amelyet másfél
év óta *potyára* járatott, azzal a megjegyzéssel, hogy „a címzett nem fogadja
el” . . . (Az utófizetési díjat azonban méltó haragjában nem mellékelte a sike-
rült tréfához).

Noshát — Eke, Beke, brekeke; — mondanám én, ha ugyanolyan vásott
imponzor lennék, mint ez a küsedd barátom. Ámde az eset sokkal szomorúbb
és komolyabb! Benne van a EKE túrista egyesület áldatlan állapotának, széttá-
golódásának és elriasztó ügyetlenkedéseinek egész története. *A vezetőség háta
mögött, egy huncutkodó arasznyi titkár belerüg egy lapba, amelyik jót akar, —
csak azért, mert nem bírja a kritikát!* . . .

Az egyesület érdeke, a magasabb népi érdek, a tagok létszáma, — mindez
neki hekuba, neki így is kifutja a havi fizetése, amiből egyszer-egyszer csak ki
lehet ruccanni, bár ilyen parasztosan! . . .

Noshát, kedves pitiitkár úr, a Garabonciás amolyan megrögzötten jókedélyű
vicceslap megbocsálja neked ezt a kiruccanásodat, ha bebizonyítod neki, hogy a
titkári fizetésed pontos felvételén kívül másvalami érdemlegeset is csináltál az EKE
fellendítésére! . . .

Példának okáért, ha bebizonyítod, hogy áldásos működéseddel csak egyetlen
új tagot is szereztél az egyesületnek, avagy egyetlen régit is visszaszerezteél azok
közül, akiket a te csettled-botlásod riasztott ki az egyesület csendesülő szék-
házából.

Láss tehát hozzá, kedves pitiitkár úr, az érdemlegesebb munkához a Gara-
bonciás megviccelésénél (hogy ne mondjuk: megpotyázásánál). Hogy pedig gond-
talanabban produkálhass valami érdemlegesebbet is, hát az általad elfelejtett utó-
fizetési díjat mi is elfelejtjük neked, pitiitkár úr! . . .

Boronkai Lajos.

Az ősztúrista szépségei Erdélyben

Kevés olyan ország van Európában,
ahol az ősztúrista szépségözönt és szín-
pompát terít a túrista elé, mint Romá-
niában, jelesül pedig a Kárpátokban.
Ezért van az, hogy nálunk szinte minden
egyes vadászember természetimádó túrista
is egyszemélyben. Ritka tünet ez, mert
a vadászok általában csak a vaddús te-
rületeket tartják szépeknek, például azokat,
ahol sok a vaddisznó-túrás. Ebben csü-
csosodik ki az ő „túrisztikájuk” más or-
szágokban.

Nálunk ez nem így van. Láttam már
megrögzött vadászokat meghatódottan süit-
kérezni a csodás Székelykő csúcán, az
istenközelség s a természeti szépségek
pazar özönében, ahol pedig a rőt sziklák
döbbenetes csendjében még egy egeret
sem lehet zsákmányolni.

Csodálatosan szép a mi ősztúrista, az
erdélyi őszt. Talán még a tavasznál is
szébb. A levegő pehelykönnyűvé válik
s a túrista mintha csak súlytalanul lebegne
a kéklő ég s az ezerszinű föld között.

Bolyongásaimban megírtam az osztrák
Alpok bérceit is, ámde annyi szépséget,
olyan varázslatos atmoszférát, mint a
Kárpátok bércein, bizony nem találtam
ott! Valami ösztönös és imádságra kész-
telő érzés fogott el, valahányszor a to-
rockói Székelykő, a verestoronyi, illetőleg
fogarasi *Surul* és *Negoi* vagy a naszód-
mármaros *Cibles* csúcsein fellélegtettem!

Ámde a völgyek tekintetében sem igen
találtam szebbeket és vadregényesebbeket
a kissebesi Dregán-völgyénél, a máрма-
rosi Talabor-völgyénél vagy magánál a
verestoronyi és predeáli szorosnál.

És mindezeket most koraősszel kell
megjárni, amíg az öreg Október arrafelé
meg nem rázza fejünk felett szeszélye-
hózsákját. Igaz, hogy ezzel csak megtes
lézi az erdélyi szépségek bőséges zuha-
tagát az edzett túrista gyönyörűségére,
békés boldogságára — legalább amíg
odafent van, az Isten tenyerén . . .

(—kai)

NYARALÁS.

— Csodás illata van ennek a friss szénának,
bácsika! Ilyen parfümöt veszek magamnak!
— Kár a pénzért, kisasszonyka! Elég, ha jól
megtömi a zsebeit ezzel szénával . . .

A BOR IJÁTÁSA.

— Te Rozsomák, a tegnapi erős bortól még
ma is fáj a fejem!
— Hát még nekem! Én nekimentem vele egy
telefonoszlópnak! . . .

BIZTOS JEL.

— Szóval biztos vagy benne, kislányom, hogy
a Pali el akar venni feleségül?
— Egész biztos, anyukám! Már be is tiltotta a
boxkurzusomat! . . .

Turisták közkedvelt megállóhelyei :

Reiner Zoli megint új helyen, de ezúttal egy finom lokálban!

Kitünő kebelbarátom a Rájner Zoli, repülő vendéglős, nem állja meg, hogy — a szó jó értelmében — állandóan ne hallasson magáról. Arról nevezetes, hogy jólmenő üzleteit egymásután, a forgalom tetőfokán hagyja ott és nem akkor, amikor rosszul mennek. Az ő kezében ugyanis nem létezik rosszul menő üzlet, mert amit ő megcsinál, azt jól megcsinálja. Nála ugyanis egy kitünő szendvics 3—4 lej, egy szép szetet flekken 12 lej, egy liter elsőrangú bor 24 lej.

A vendégeivel azután úgy van, hogy amikor egy-egy helyiségből máról-holnapra kiköltözik, azok azután loholva keresik a városban, amíg csak rá nem akadnak ujonnan gründolt vendéglőjére. És mialatt a konkurensei, a fantasziikus árakkal dolgozó helyi vendéglősök jóleső kárörömmel parentálják el, ő hirtelen ismét feltűnik a láthatáron és mindannyiszor jobb helyen az előbbinél.

Most legutóbb a Memorandului utca 3—5 szám alatt tünt fel, az egész frontot elfoglaló pompás helyiségben. „Restaurant la vinul bun” — mondja a hatalmas cégtábla s a remek flekkenillat csábítóan árad ki az uccára. Odabent pazar fényáradat és ragyogó tisztaság, jobbnál-jobb harapnivaló a tarkaterítés asztalok mellett.

Az emberek jó pár napig nem merték bemenni a pompás lokálba. „Nagy fény, nagy árak!” — gondolták magukban, honi szokás szerint. Csak amikor az örökké kedélyes Rájner Zolit látták meg az ajtóban, akkor indult meg a népvárdorlás, mert ahol Rájner Zoli van, ott nem lehetnek nagy árak.

Pedig hát ebbe a helyiségbe hatalmas összeget investált Reiner Zoli és szimpatikus gentleman

társa, a Biermann úr és mégis megmaradtak a város legalacsonyabb vendéglői árai mellett. „Nem kell sietni!” — mondja a Zoliéhoz hasonló bohómiával Biermann úr —, legjobb a kicsi haszon nagy fogyasztással!...

És ha a konkurrencia nem is, de a közönség igazat ad nekik, mert hiszen 10—12 lejért még a legszúrtesabb bodegákban sem tud megvacsorázni, nemhogy egy ragyogó lokálban.

És még valamit! Ez a két ember aztán dolgozik! Éjjel és nappal! Ez az egyetlen vendéglő a városban, amely sohasem zár. Sem éjjel, sem nappal. Ha a Biermann úr kidől, a Zoli bírja! — Ő pedig hihetetlenül bírja. Aki pedig bírja, az marja is!...

A közönség ugyanis méltányolja a becsületes és jó munkát ebben a szakmában, ami bizony kicsit szokatlan a mi kincses városunkban...

JANCSI

— Anyukám, mehetek fürödni ebéd után?

— Teli gyomorral nem szabad fürödni, fiacskám!

— Jójó, de máma halat eszünk, anyukám!...

AGYAFÜRT.

— Apuci, miért kérted kölcsön a háziasszony rádióját? Talán rádiózni akarsz ma este?

— Dehogy, szívem! Aludni!...

MECÉNÁS

Egy szénrajtot már száz lejért csinálhatok Önrel, direktor úr!

— Tudja mit, csináljon egyet hazai szénből ötven lejért!...

„DERBY“ Szabómunkások éltszabósága CLUJ, STR. REGINA MARIA 4 (UDVARBAN)

nyári férfidivat tudósítása:

TROPICAL, BURET vászonanyagok könnyű kidolgozásban.

DEMIKABÁT: angol, egyenes hülásu, széles tűréssel, foltzsebekkel.

MARI

— Mari, a maga cselédszoba ablaka olya piszkos, hogy ki se látni rajta!

— Hát, naccsága, én mindig kinyitom, amikor kinézek!...

VLAD & Co. hentesárugyár lerakatai	Turista Eldorádó!	Str. N. Iorga 3 Str. Reg. Maria 48 P. M. Viteazul 36	CASPARI FAJBOROK	Str. Reg. Maria 34	Orvosság a túri begynek, Ettől vígan megy a hegynek!
SAVOY fedett nyárikert	Bejártat Str. Rajtur felől!	Túra után egy flekkent, Az a valódi vekkend!	URSUS éttermek és söröző	P. Unirii 16	Turista menhely! Jó sör, fajbor!
Bagolyvár nyárikert	Str. Samuil Mícu	Baglyok, sasok, Legjobb pasasok!	Borbáth Józsi flekkenkertje	Astoria mellett	Ide hozd a Pirit, Itt a flekken virít!
Belvedere hegyi mulató és városi fiók	Cetățuia és Reg. Maria 6	Ide jár a turi, Itt legjobb a muri!	Únió falatozó Vinaria Târnaveană	Str. Memorandului 22	Ide nem kell coli, Mondja Reiner Zoli, Idejár az úr és proli!
Borbáth Tóni „Nagydiófa”	Str. Episc. N. Ivan (Feleacului)	Véndiófa levele, Remek flekken, bevele!	Bartalis elit sportszabóság	Str. I. G. Duca 1	Se szűröm, se subám, De jó a sportruhám!
Kozák István bőrüzlet	P. M. Viteazul 15	Turi jelszó: Jó bőrben és kint a vízhől!	Mózes rekord cipészet	Operával szemben	Vizhatlan sportcipők már 500 lejért!
EMKE nagydrogéria	Piața Unirii	Pipere és fotocikkék nagyraktárral!	VARGA DOMOKOS sportcipészet	Str. N. Iorga 23	Ciyorstalpalás, menetközben is!

Kralovszky úr, a daliás divatherceg.

Mindenki ismeri Kolozsváron a „Femina” női konfekciós áruházat a Strada Memorandului 1 szám alatt. Legalább is a hölgyek mind ismerik ezt a választékos divatfőrást, amelynek külsőleg szerény kirakatában mindig megállítja őket valami rendkívüli a legújabb divat terén. Most például egy terrakotta színű model-kosztüm a közfeltűnés tárgya, amely ott muzsikál a kirakatban hét európai nyelven.

Noshát ennek a választékos divatüzletnek tulajdonosa Kralovszky úr, a „monsieur Özsén”, ahogy őt a nagyvárosok divathölgyei ezeltől becézték. Ámde Kralovszky úr nem volt ultra-romantikus egyéniség, nem kápráztatta őt el a nagyvárosok csábos ígérete, hanem a divat-kezelés terén szerzett tapasztalataival és kifinomult ízlésével idejekorán hazajött Kolozsvárra és megalapította a „Femina” model-konfekciót.

A milliomos kollégák először fölényesen igyekeztek mosolyogni városunk e szülöttjének nem milliomos voltán, ámde amikor egyes modeljeit és kreációi meglátták, hamarosan elnyúlt az arcuk és ragyogó ajánlatokkal igyekeztek megnyerni maguknak a „monsieur Özsént”, a daliás divatherceget, aki akkor már megmutatta orozslánkörmeit a divatberkekben.

Közben azonban nem dőlt be a kecsesítő ajánlatoknak, hanem saját maga csinált üzletet és — hamarosan divatbajott a divatherceg. Na és a milliomos divat-kollégák közül ketten kamarosan kiugrottak a szakmából, a harmadik meg ma is fűhöz-fához kapkod, hogy megbirkózzék Kralovszky úr tudásával. A helyzet ugyanis az, hogy nála vannak a milliók, Kralovszky úrnál meg a tudás. Már pedig kétségtelen, hogy a divatszokmányban nem a milliók számítanak, hanem a tehetség és az ízlés, az ízlés és a széppérezés. Ezeket pedig alig lehet milliókkal megvásárolni.

Igy hát Kralovszky úr, az ő kisebb rezsijével és nagyobb tudásával biztosan ül a nyeregben s miután egy fejhosszal még gyalog is kimagaslik, hát nyugodtan lemosolyoghat a világra. A hölgyközönség színejava úgyis az övé . . . (—kai)

JOB B VENDÉGLŐ.

- Főúr, kérek egy ebédet!
- Sajnálom, uram, de a vendégeink ma kivételesen mindent szétkapkodtak!
- Hát akkor hozza a kabátomat! Remélem, azt itthagyták? . . .

PROCCÍK

— Adolf, el vagyok ragadtatva az új kastélyunktól! Nézd csak ezt a remek plafónfestést!

— Hagyd abba, Rózám! Anélkül is szorít a gallérgombom, hátha még felnézek! . . .

Nem mind paplan, ami fényes!

Szép, jó és megbízható
paplan, ágynemű

különlegességek és anyagok

Speciál

paplanüzletben

Calea Regele Ferdinand 3. (Udvar)
szerezhető be legolcsóbban.
Szakértelem, megbízhatóság!

A „Temesvári Segélyző Egylet” áldásos munkája.

A mai gazdasági nyomoruság közepette a társadalom ráébredt arra, hogy a polgár, az egyén teljesen magára van hagyva. Még a legkisebb társadalmi egység, a család keretében is ma az a helyzet, hogy a legközelebbi családtagok sem számíthatnak egymásra, hacsak megtakarított pénzzel nem rendelkeznek, a munkaképtelenség vagy elhalálozás esetére. A legszörnyűbb látvány, amikor a betegség során kiköltekezett hozzátartozók még egy rendes temetést sem tudnak biztosítani az elhunytak, szülőknek, testvéreknek!

Ezek a mindennapos sorstragédiák érlelték meg az emberekben azt az elhatározást, hogy idejében, saját maguk gondoskodjanak magukról és még munkaképes korukban főmőriülnének olyan intézmények, egyletek keretében, amelyek százszázalékig szolidak és megbízhatók s így a fakarékösszegek kifizetését napra, percre teljesíteni tudják.

Ez magyarázza meg azt az általános és szédületesen fokozódó érdeklődést és népszerűséget, amelynek például az ugynevezett *Temesvári Segélyző Egylet*et örvend és mintaszervezetét aránylag rövid évek alatt az egész országra ki tudta terjeszteni s ma már 190 fiókja és ügynöksége, 14—16 ezer tagja s *havi 8 millió lej segélyösszeg kifizetése van átlagban.*

Ez a kedvenc egyesület 8—16—24 ezer lejes biztosításokat köt *halálesetre, 18-tól, 85 éves korig, minden orvosi vizsgálat nélkül és nagyon könnyen elbíráható, csekély havi befizetések ellenében.* A feltételek olyan kedvezőek s az intézmény megalapozottsága olyan szilárd, hogy vén róka létemre még én is azonnal beszálltam egy ilyen biztosításba, pedig soha életemben nem tudtak rávenni ilyesmire.

Nagyon megszívlelendők a Temesvári Segélyzőnél az u. n. „*elérési*” biztosítások, amikor a fiatalabb nemzedék még életében jut hozzá a teljes biztosítási összeghez. Ahogy a saját biztosításom megkötésekor az intézet alapszabályaiból és ügyrendjéből, valamint egyes régebbi tagok véleményéből meggyőződhettem, a Temesvári Segélyző Egylet munkája valóságos áldást jelent a kispénzü embereknek és ez magyarázza meg a tagok szaporodásának hallatlan tempóját. Például a *legutolsó hét 6 napja alatt 60 új tag felvétel történt* az intézet Lulu Maniu 2 szám alatti (Státus palota) helyi fiókjánál.

— Nálunk nincs per és nincs vita a kifizetésnél, mert tagjaink a befizetéseket is a legpontosabban teljesítik a saját érdekében! — így fejtette ki a legegyszerűbb üzleti elvet a helyi fiók kitűnő igazgatója, aki korrektségéről mint ügyvéd is közzismert.

(—kai)

— Aszongya a zasszon múlt vasárnap vernyadóra, jólősz cihőlődni a zágybul, mörhogy Csőszlovákiában kiült az autómánia...

— Nofőnel — mondok rátömés közbe — hát ammiféle mánia lehet?

— Tuggya a hóhér! — mongya a zasszon — nyilván a csehők mind autón akarnak járni, a főbbi mög hadd járjon gyalog!... Afféle úrhatnám dolog lösz, a más kontójáral...

— Cokil — robbanok ki amúgy pipavégrül — mörhogy ahhoz a parasztnak is lösz hozzászóllással

— Lösz anyavalát! — így a zasszon — mörhogy a parasztnak sose vót beleszóllása a zurak dögábal.

— Ha nöm vót — mondok — hát majd lösz, a kirjelejszumát!

— Oszt hamar a csizmába, elő a bódogabbik választási füttykösömet, mög a törköjős csutorámat, oszt usgyi a pirimárijáral...

— A kösségházán már ottútt a zögisz kupak-tanács, élin a bíróságórral, ahogy rájuk köszöntök:

— Autómánias jöröggett kívánok a fisztöt kösségnek! Hát mi fáj a magyarnak Csőszlovákiába?

A Lojzísógor vöite át aszöt, hogy aszongya:

— Hogy ott mi fáj amagyarnak, azt nöm tom, hanömhat abcüg lövele avval a zautómániával, mör baj lösz!

— Ügyvan! — zúgott a fisztötitanács — mörhogy aparasztnak nöm autómánia köll, hanöm ökrösszőkér, mög szántóföd, nömög holmi borteremő domboldal afalu végibe, azangyalát!

A saroklócarul a Lopikás cigán fódotta mög a szöt, hogy aszongya:

— Ázshát, istálom! Nömög ekkis jó malác-lögélő, holmi kácsa-liba pocsolóyával, hehehel!...

— Pofabőfógás! — intöm le szöliden acigánt — mörhogy mit ért anyavalás a magasabb-dömokráciához, nömigaz? Osztán így vágtam ki a rezöt:

— Tisztöt kösség! Hallom, hogy valami autómánia tört ki Csőszlovákiába, oszt most annyit löfetyölnek tüle azurak, hogy mögse értik ögzmás! Hanömha autón akarnak járni a csehők, akkor coki az autómániának, mörhogy aki csehül áll, az járjon gyalog, aki héfistöne vagyoni!...

— Éljön! — zúgta rá atanács a csőszlovák autómánia trággyában, oszt ögyéb trággya nömlevén, hát ögyhangúlag átruccantunk a Szávertájg-korcsmába, a hölszinén mögvitatni a zsidőkérdést!...

Ottazután mögmagyarázta adörék Szávertájg zsidősógor, hogy a zautómánia nömis olan rosszdolog, mint a sáskajárás, hát úgy östefele mán mögis barátokztunk a csőszlovák autómániával, há ugyan nöm bántja amagyart, aki hét pogányistöne vagyoni!...

Annálisinkább, mörhogy az autómánia nöm azonos a klöptómániával, ami ugyancsak divalos nyavala a zurak között!...

(—kai)

Mit lát?

Mit hall?

Mit tud?

— Mit lát, fajtárs?

— Nahát mit látok? Szezonszalmacséplés zajlik a világban — nagy most a tultengés emez iparágban, úri amatőrök csépelik a szalmát — duzasztják nagy garral szóáradat malmát, fából vas-karikát tüchtigén csinálnak — kutyából szalonnát nálnak, csak az a baj, ahol ilyen sok a kukta — biztosan odaég a lekváros bukta, ahol egy szülsélnél ilyen sok a bába — ott hamar kilátszik a gyerek lólába, ha ugyan szőröstül nem vész el a gyerek — mint közös lóhátról a gazdátlán nyereg, mert az igazsághoz nem kell hosszú дума — egy igaz embernek egy az argumentuma s két igaz embernek legfeljebb csak kettő — csak a szélhámosnak kell vagy harminckettő . . . Látom, amit látok!

— Mit hall, fajtárs?

— Nahát mit hallok? Hallom szaga van a kvárglinak Prágában — akárcsak Berlinben, Párisban, Hágában, mert hát az egész ügy már kezdetfől tréfli — hogy finomak legyünk: egy háborús hékli, álarcos alakok biráskodnak itten — akiknek bálvány a háborúisten, gaz hadiszállítók prédikálnak vizet — s affelé hajlanak, aki többet fizet, közben lefetyelnek békeigazságról — jogról becsültről, emberi gazságról, lovalnak németet, magyart, lengyelt, csehet — tőlük egész világ nadragulyát

ehet, csak azt a kis puskát vegye megint kézbe — s megint vagy négy évig ne kaphasson észbe, akkor megint szüret a hadiiparnak — még a félholtak is mind gázmaszkot varrnak! . . . Hallom, amit hallok!

— Mit tud, fajtárs?

— Nahát mit tudok? Az ember valahány egy fürelmes birka — öntudat, akarat az mind irka-firka, egy kos a kolomppal vezeti a nyáját — egy jó csahos kuvasz terel birkát százat, a juhász meg nézi bodor pipaszóval — dehogysis vesződik furkóval lasszóval, még birkaerkölcsöt se prédikál szája — elvégre nem ő a nyájnak a gazdája, a fő, hogy gyapjasra hizzanak a birkák — ahogy birka-bölcsek nekik előtárták, teljen meg a tőgyük finom zsíros tejjel — és estére kelve fáradt birkafejjel terelődjének be szépen a karámba — hogy ő fejje, nyirja, nyúzhassa napszámba! . . . Tudom, amit tudok! (—kai)

Ne hanyagolja el lábait, mert a ferde járás csunya is és fájdalmas is!

Rendeljen CIPÓT vagy BETÉTET

Zabolai

Ortopéd
cipészetnél
Memorandului
23.

Díjtalan szakszerű lábvizsgálat!

A FESTŐ.

— Uram, ha egy jó rend ruhát csinál nekem, remekül megfestem a portréját!

— Na és a szövetet is én adjam, művész úr?

— Na hallja! A vásznat tán nem én adom a képhez? . . .

RÁDIÓ

antikvárium

M. LEITNER

Rádiólaboratórium

Str. Bariju 8.

átvette a bevezetett

„MECHANICA“ javító műhelyt!

Kerékpárjavítás és alkatrészek!

A RAVASZ VÁSÁRLÓ.

— Az istenért, uram, maga már tízedszer jár itt az üzletben és még semmit sem vásárolt, bár az egész készletet maga elé rakatta! Nem mondaná meg végre, mit szeretne?

— Nézze, kedves kisasszony, én egy jó elárúsítónót keresek, ugyanis nekem is van egy ilyen üzletem!..

SZÖLLŐSZEZÓN.

— Mit búsul Vancsák úr?

— Ugyan kérem! Tegnap vettem egy láda gyönyörű szőlőt s a feleségem nem meg frágázta!

— Hogy-hogy?

— Hát azt tanácsolták neki a rádióban!

KÁVÉHÁZBAN.

— Látod azt a fiatalembert? Az egy neves énekes!

— Milyen énekes?

— Neves!

— Noná, nem nevetek!..

ŐSZI UJDONSÁGOK és különlegességek!

SCHERG

CLUJ, Piața Unirii 22.

Plaidek, takarók, szőnyegek.

Férfiöltöny, felöltő,
női kabát, kosztüm
és ruha szövetek!